

Se spune că bogat nu este acela ce are multe, ci acela ce are nevoie de foarte puțin.

Judecând așa, mai-marii noștri sunt, bieții, foarte, foarte săraci! Fericirea lor, fragilă și vremelnică, are nevoie de prea multe bunuri pentru a nu se risipi ca norii diafani pe cerul senin. Ți-e mai mare mila! Doar ei știu ce e în sufletul lor și cât de confuze sunt lucrurile, că aproape nu-și mai dau seama cine este fericitul sau nefericitul societății. S-au zăpăcit de tot, bieții, conjugând verbe într-un mod care ar trebui să lămurească lucrurile, dar le complică și mai mult: **Eu am**, tu n-ai, el/ea n-are,

noi avem

, voi n-aveți, ei/ele n-au... Prin urmare:

Eu sunt nefericit

, tu ești fericit... el/ea la fel,

noi sintem nefericiți

, voi sunteți fericiți, ei/ele asemenea.

Cum vine asta? V-ați putea întreba. Ce logică are o astfel de gramatică? Aici e aici: mai-marii se tot întreabă filosofic dacă nu cumva (prea) fericiții sunt tocmai aceia care, mulțumindu-se cu (foarte, foarte) puțin, n-au ce pierde, dorm cu capul pe perna lor încă umplută cu fulgi adevărați de la găini fericite, fără spaime și coșmaruri că s-ar putea trezi goi-golași, prădați de conservele cu fericire agonisite cu greu pentru tot restul vieții sau că ar putea fi invitați, după lege, la „beciul domnesc”.

Nu era o carte... cum se numea?... parcă „Print și cerșetor”? Da, da! Și cei doi, schimbând rolurile, nu descopereau nefericirea de a fi print și libertatea mai confortabilă de a fi sărac?

Nici nu știu ei, cei ce trăiesc de azi pe mâine, cât sunt de bogați, tocmai pentru că au învățat să aibă nevoie de (foarte, foarte, din ce în ce mai) puțin!

Și, dacă aceștia din urmă au îndoieli, statisticile vin să le demonstreze bogăția negru pe alb, fără echivoc! Pensia alesului, plus pensia alegătorului... rezultă, în medie, o pensie frumușică, mai ceva decât în Europa civilizată, deci, trai, neneacă...! Vacanța în Bahamas a alesului, cu bătutul coclaurilor natali neasfaltați ai alegătorului... rezultă o vacanță rezonabilă all inclusive, prin centrul cosmopolit al continentului nostru... Un tratament exclusivist și personalizat peste graniță, pentru ales, plus tăierea de pe listă a medicamentelor vitale pentru celălalt (din motive de facturi și alimente)... rezultă servicii medicale de top, la noi. Meniul cu purceluș de lapte, iepuraș, ciocârlie, nisetru și homar pentru ales, plus ce-și aruncă prin oală alegătorul... rezultă că amândoi mănâncă pe săturate și mai rămâne din belșug, să invite tot cartierul. Ceea ce era de demonstrat! Bogăția și sărăcia, fericirea și nefericirea sunt indestructibil legate prin calcule statistice. Și din toate reiese, fără excepție, că acela care pune considerabil de la el cu generozitate, din muncuța lui, din buzunarul lui mare, pentru cel ce trage targa pe uscat, este... alesul! Asta da sacrificiu pentru binele semenilor!

„Caii noștri” în cursa pentru bunăstare mănâncă jar plătit scump din bugetul împărăției, ovăz fiert în lapte proaspăt de bivoliță de import, îndulcit cu miere din flori exotice, dar pierde toate pariurile noastre, rând pe rând... Mai mult de atât, în mod straniu, încep să semene cu... elefanții! Onorabili, dar mult mai pretențioși în toate. În fond, își spun aleșii, corect motivațional,

nu putem deveni ceea ce trebuie să fim, rămânând ceea ce suntem. Suntem mai mari? Suntem mai tari? Avem greutate? Atunci avem nevoie de mai mult, pentru a nu cădea în plasa corupției. Creșterea nivelului de trai, ne lămuresc ei, nu e glumă, trebuie făcut un experiment pe cineva. Pe noi, desigur. Dacă nu funcționează? Dacă dăunează grav sănătății alegătorilor? Dacă are și grave reacții adverse?

În vremea aceasta, ceilalți, cei mulți (ce i-o fi apucat?) cântă a pagubă: „Un elefant se legăna pe o pânză de păianjen / Și pentru că nu se rupea, a mai chemat un elefant... / Doi! Doi elefanți se legănau...” și tot așa... habar n-am până la ce elefant s-a ajuns, dar, cu siguranță, foarte departe...

Prof. Ioana Luminița Ungureanu